

ANAMNEZA: Gordan Kožulj

Razgovor vodile: Ivana Crvelin i Tea Mardešić

no je da ako su dvometraši da ih neće upisati na gimnastiku ili ako oboje nemaju sluha da dijete neće forsirati u muzičku školu, osim naravno, ako ne pokazuje izniman talent. Tako su mene moji roditelji dali u sport budući da su oboje sportski tipovi iako se nikad nisu profesionalno time bavili. Plivanje je presudilo jer smo tada živjeli na Trešnjevci blizu bazena. Već sam tada, plivajući u prvim kategorijama, u ono vrijeme pionirima do deset godina, bio daleko najbolji u Hrvatskoj, a i u Jugoslaviji. Nakon toga sam, za razliku od nekih kolega koji su krenuli s plivanjem i oduštalim čim su vidjeli Bruce Leeja na TV-u pa krenuli na karate, ili pogledali utakmicu Cibone i krenuli na košarku, odlučio u tome i ostati.

Bi li želio da se i tvoja djeca jednog dana profesionalno bave nekim sportom ili je još rano govoriti?

Oni će se sigurno baviti sportom, ali hoće li ozbiljno, ne znam. Plivati će sigurno naučiti ☺.

Dok si bio mlađi, je li bilo problema u usklađivanju školskih obaveza i treninga? Jesi li imao razumijevanje profesora?

Jesam. Uvijek su imali razumijevanja, iako tada još nisu postojale sportske gimnazije pa sam morao ići u „običnu“. Izlazili su mi u susret, čega sam bio svjestan, a i doma su mi također govorili da ako budem dobar u školi, neće biti problema ni s treningom, i tako je i bilo. Bio sam odličan učenik pa su me puštali, a normalno da ne bi da sam imao loše ocjene. Kako sam već s deset godina počeo dva puta na dan trenirati, kad bi mi ujutro bila škola stizao sam tek na drugi sat, jer su mi treninzi bili od sedam do osam i tri-deset, dok bi me popodne puštali s posljednjeg sata. Naravno, to sam im morao uzvratiti dobrim ocjenama. Vrlo je važna dobra komunikacija s profesorima, uz veliku potporu roditelja.

Jesi li imao što slobodnog vremena?

Moje ozbiljno učenje počelo je tek na fakultetu pa mi je tek tada postalo naporno.

Zbog čega si odlučio otići u Ameriku?

To je bila prigoda koja se ne propušta, iz više razloga. Ponaјprije, to je bio izazov, a u plivanju veliki pomak. U to vrijeme sam već odlučio da ću se plivanjem početi baviti ozbiljno, tj. na svjetskoj razini. Prekretnica za takav korak je obično baš u to vrijeme početka studiranja. Npr., moja sestra se također bavila plivanjem sve do fakulteta, jer je vidjela da nema nekakve veće izgleda osim možda za plivanje u reprezentaciji, što na globalnoj razini nema nekog velikog utjecaja, a studirati i baviti se profesionalno

Kada si se počeo baviti plivanjem i zašto baš taj sport?

Moja sestra je kao mala bolovala od astme pa je redovito išla na terapije u Mali Lošinj gdje su joj doktori za jačanje pluća preporučili plivanje. Kao mlađeg brata nagovarali su me da krenem skupa s njom, tako da sam se i ja sa šest godina upisao u plivačku školu. Tada je to još bilo vrlo neozbiljno, tri puta na tjedan po sat vremena, da bi već s devet godina to bilo svaki dan, a s deset dva puta na dan.

Jesu li te već tada prepoznali kao talenta ili si se ti sam odlučio ozbiljnije posvetiti tome?

Što klinac od deset godina zna? Roditelji su tu imali glavnu ulogu budući da oni uvijek imaju najveći utjecaj u odgoju djeteta i oni najbolje znaju što mogu očekivati od njega; ne pada jabuka daleko od stabla.

Ali to je tako u svakom sportu kod nas. Nitko nije uspio ako nije imao roditelje koji su „vukli“.

Roditelji imaju veliku ulogu. Oni usmjeravaju dijete na osnovi nekih predispozicija koje i oni sami imaju. Normal-

sportom je vrlo teško. Ja sam odlučio da će plivanje biti važan dio mog života, pa je Amerika tu došla kao odlična prigoda, a opet, odlazak gore značio je korak naprijed i u drugim stvarima. Tih je godina taman završio rat i situacija se smirila pa nisam osjećao grižnju savjesti, tj. da izgleda kao da bježim, a opet mi situacija u Hrvatskoj nije pružala dovoljno. Odlazak u Ameriku izgledao je kao bolja opcija iz više pogleda, pa tako i u akademskom smislu.

Kod njih je sustav stipendiranja vrlo dobar za sportaše koji ostvaruju dobre rezultate?

Kod njih stipendiju dobivaju svi koji su dobri u nečemu, bilo to u sportu, glazbi, znanosti...

Kakva je bila organizacija treninga i predavanja?

Organizacija je takva da se stigne sve učiniti. Ujutro od 6 do 8 sati su treninzi, nakon toga predavanja i zatim još jedan trening. Knjige, smještaj i hrana su besplatni, te instrukcije ako imaš poteškoća s nekim predmetom. Potrebno je samo se predbilježiti. Moraš učiti, jer ako imaš slabe ocijene gubiš pravo na stipendiju. Postoje tri uvjeta, biti redovit na treninzima, ne smiješ piti niti se drogirati i treći uvjet je da redovito polažeš ispite. Samo tako možeš zadržati stipendiju.

Jesi li si se za ispitne rokove dogovarao unaprijed s profesorima ili su oni već bili određeni?

U većini slučajeva profesori nisu ni znali da se bavim sportom. Jedina povlastica su bile instrukcije ako ti neko gradivo ne bi bilo jasno. Bilo je dosta predmeta s puno studenata, gdje profesor ne bi imao dovoljno vremena za sve nas, pa si se za neke nejasnoće uvijek mogao obratiti asistentima.

Je li ti sve uspjelo onako kako si planirao?

Da. Jedino što sam jednu godinu studija produžio zbog olimpijske sezone koja je bila istodobno.

Što bi izdvojio kao svoj najveći uspjeh, osim svoje obitelji dakako?

Zadovoljan sam uspjehom svojeg boravka u Americi jer sam puno stvari gurao u isto vrijeme, vrlo uspješno. Bilo je to teško i intenzivno razdoblje brzi tempo u kojem sam disao punim plućima. Bilo mi je to jedno super razdoblje.

Kako je izgledao tvoj društveni život tamo?

Njime nisam bio baš zadovoljan. Recimo, tih pet godina provedenih tamo nisam osim plivanja i natjecanja dovoljno iskoristio za razgledavanja i putovanja. Neki od mojih kolega su to bolje iskoristili, dok sam ja bio dosta pod stresom i nisam se dovoljno opustio i uživao u tim stvarima. Živio sam blizu San Francisca, a možda sam pet puta bio u njemu. Ne moram niti govoriti kako taj sjeverni dio Kalifornije ima puno toga pokazati, kao npr. njihova poznata skijališta, golemi vinogradi (Silicon Valley)... Nikada nisam imao taj doživljaj stvarnog boravka tamo, što mi je jako krivo. Možda se jednom vratim turistički... ☺

Što se plivanja tiče, to je bilo vrlo uspješno razdoblje, zar ne?

Bilo je intenzivno i u školi i u plivanju, ali ne i u drugima stvarima, što mislim da nije dobro za nekog od 18 do 25 godina, kad bi i njima trebalo posvetiti jednako pozornosti.

Čime se danas baviš? Kako izgleda tvoj radni dan?

Moja glavna profesionalna preokupacija, kao i glavni izvor financija, je još sport. Kad čovjek ima dvoje male djece, ne ostaje slobodnog vremena jer oni iziskuju svaku tvoju moguću pozornost, što će se možda promijeniti kad krenu u vrtić. Tu i tamo još trening uzmem kao ispriku, pa ih prepustim ženi ili baki ☺. Osim plivanja, bavim se još nekim sitnim stvarima. Osnovao sam svoju firmu za distribuciju vode i aparata za vodu, no za sada mi je to hobi jer je konkurencija prilično jaka i zahtijeva puni angažman.

Kada se misliš prestati aktivno baviti plivanjem?

Do kraja 2008. nastavljam punim intenzitetom, a onda ću ga smanjivati jer ne smijem naglo prestati zbog mogućih problema sa srcem kojem treba dopustiti vraćanje u nekakvu normalnu veličinu.

Nije lako učiniti rez nakon toliko godina fokusiranih na plivanje, koje je dio tvog života skoro 30 godina, pa je super to što si se postupno počeo usmjeravati i na druge stvari...

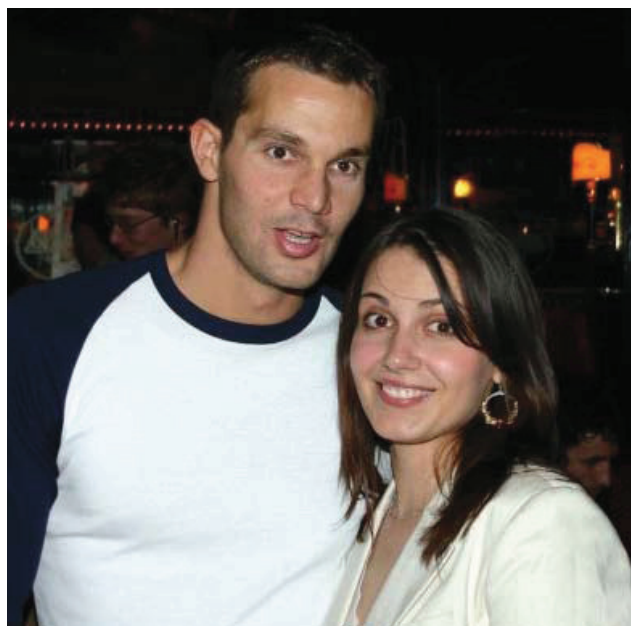
Jako je važna ta postupna tranzicija ne samo s psihološkog aspekta nego i sa zdravstvenog jer tu su i razne navike i hormoni koji su navikli na određenu dozu stresa. Isto tako, tu je i postavljanje raznih velikih i malih ciljeva koje se trudiš ostvariti, a bez njih se lako možeš izgubiti. Imam primjer jedne moje kolegice koja se isto bavila plivanjem i koja je, kad se udala, postala kućanica gotovo preko noći. Budući da je muž više zarađivao, ona je ostala doma što joj je stvorilo veliki psihološki problem. Razlog zbog kojeg sam otvorio tu firmu svakako nije taj što nemam kud sa slobodnim vremenom, nego upravo kako se ne bi dogodilo to da se nađem u takvoj jednoj potpuno novoj situaciji. Čovjek bi uvijek trebao imati nekakvu ambiciju.

Tvoja supruga, naša kolegica, morala je biti upućena u tvoj plivački život i mnoga tvoja natjecanja. Koliko si ti uspio doznati od nje o našoj struci kao npr. kroz ispite koje je polagala?

U vrijeme kad smo se upoznali, bila je apsolutnica. Položila je sve u roku, no, diplomirala je tek tri godine kasnije (smijeh). Bila je redoviti student sve dok nije upoznala mene, zato ne mogu reći da sam baš pozitivno utjecao na nju.

Kakva je bila tvoja reakcija kad si čuo da studira stomatologiju? Jesi li se prepao tete zubarice s turbinom u ruci!

Smatram stomatologiju jednim od težih fakulteta, što mi je samo dalo do znanja da je jako vrijedna osoba. Mislim da je stomatologija više prilagođena ženama, za razliku od medicine koja je dosta stresna uz mnoga dežurstva. Stomatologija je vrlo kvalitetan fakultet za razliku od moje

političke ekonomije koja zapravo čovjeka ostavlja u nebranom grožđu. ☺

Ali zato ostavlja puno mogućnosti baš zbog toga što nije toliko definirana.

Ostavlja previše mogućnosti, tj. premalo usmjerava, pa čovjek u tome lako zaluta u neke druge vode.

Jesi li imao prigodu supruzi sjesti na zubarski stolac?

Jesam. Očistila mi je zubni kamenac i to u vrijeme kad je stažirala, no nije mi ništa popravljala. Najveći problem s mojim zubima je njihova preosjetljivost. Moj obiteljski prijatelj, dr. Paris Simeon, koji me je u tome i

savjetovao, objasnio mi je da je to zbog klora. On isparavajući stvara klornu kiselinu iznad površine vode što nagrizava caklinu.

Planovi za budućnost?

Jako puno planova. Veselim se životu nakon plivanja i novim izazovima. Uvijek ću biti vezan za plivanje, ali već se godinama vrtim oko istih ljudi i atmosfere koja nije uvijek sjajna, pa će mi biti potrebno udaljiti se neko vrijeme. ☺

Vidiš li se u ulozi trenera nekim mlađim plivačkim nadama?

Mjesto trenera me ne zanima u nekom profesionalnom obliku, ali ću sigurno pomagati klubu koji je meni puno pomogao. Samo, proći će jedna faza u kojoj ću se malo udaljiti kako bih se ponovno zaželio svega.

Kako se snalaziš u roditeljskoj ulozi?

Znate ono kad kažu da se čovjek veseli uspjehu jer iza njega stoji puno uloženog truda i napora. Jednom su me pitali što je za mene veći uspjeh - rođenje djeteta ili plivačke medalje, na što sam im ja odgovorio da sam za medalje uložio puno truda dok sam ovo prvo s lakoćom obavio (smijeh). Uloga tate je nešto za što se ne možeš pripremiti i sva sreća da ta trudnoća traje devet mjeseci, da čovjek može doći malo k sebi i da su klinci još mali i ne zahtijevaju puno. Sve što rade je spavaju, jedu i ponekad zaplaču, što mi još ostavlja vremena za pripremiti se. Zasad sve ide svojim tokom.

Hvala ti na ovom intervjuu i želimo ti puno sreće u daljnjem radu!

Zahvaljujemo Smiljanu Buli na pomoći i Ani Kožulj na fotografijama.

HUMANIJADA 2006.

U rano proljeće studentskim krugovima u svakom drugom razgovoru spominjala se humanijada. Svi su pričali kako ove godine idu sigurno, jer to se ne smije propustiti. Da se tada sastavljao popis zainteresiranih, mislim da ne bi stao ni na tri A4 papira. Kako se humanijada bližila, popis je bio sve kraći i kraći. Tjedan prije humanijade – panika! Pa nemamo dovoljno natjecatelja! Daj zovi nekog, daj moli, reci da nam fali za ekipu... No, tu problemi nisu završili. Kao prva lokacija spominjao se Biograd, pa zatim Primošten i tek nekoliko dana prije polaska, saznali smo kamo uopće idemo.

I tako je šaćica kolegica i kolega vlastitim prijevozom 17. svibnja krenula prema Poreču. Nakon zabavnog putovanja smjestili smo se u apartmansko naselje Zelena laguna. Smještaj je bio ok, ništa na što bi se jedan student mogao požaliti. Apartmani u borovoj šumici, male terase... Ma, prava idila. Hrana je bila jako dobra, a za gladne

sportaše, što je još važnije, bilo ju je koliko smo htjeli. I tu otprilike riječi hvale prestaju. Vladala je opća neorganizacija. Još do prethodne večeri nisu se znali termini utakmica za sljedeće jutro, a ponekad se ni do ujutro nije

